

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **REALMEDIA s.r.o.**
sídlem Bellova 504/1, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: **Dopravní podnik města Brna, a.s.**
sídlem Hlinky 64/151, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 12. 6. 2020, č. j. JMK 79585/2020, k odstranění reklamních zařízení ze silničního ochranného pásma silnice I/42 „Brno – VMO“ umístěných na tramvajovém mostě v místě mimoúrovňové křižovatky I/42 a II/384 Žabovřeská – Kníničská

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je výzva žalovaného k okamžitému odstranění reklamních zařízení nacházejících se v silničním ochranném pásmu.
2. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve výzvě ze dne 12. 6. 2020, č. j. JMK 79585/2020, kterou žalovaný vyzval žalobkyni k okamžitému odstranění reklamních zařízení v jejím vlastnictví ze silničního ochranného pásma silnice I/42 „Brno – VMO“ umístěných na tramvajovém mostě v místě mimoúrovňové křižovatky I/42 a II/384 Žabovřeská – Kníničská.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že je vlastníkem reklamních zařízení, v celkovém počtu šesti obdélníkových reklamních zařízení a dvou kusů čtvercových tabulí s logem žalobkyně, umístěných na obou stranách mostní konstrukce tramvajové linky č. 1, v km cca 2,288 - 2,301 ve směru staničení silnice, v místě mimoúrovňové křižovatky I/42 a II/384 Žabovřeská – Kníničská v Brně.
4. Namítla, že pro odstranění reklamních zařízení z předmětné mostní konstrukce není právní důvod. Pravomoc žalovaného v dané věci není dána, jelikož na předmětnou mostní konstrukci se nevztahuje režim silničního ochranného pásma, přičemž daná lokalita splňuje zákonná kritéria pro souvisle zastavěné území obce.
5. Z katastrální mapy, jiných mapových pokladů a dalších veřejně dostupných zdrojů lze zjistit, že v dané lokalitě se při ulici Bráfova nachází řada budov různých vlastníků umístěných těsně vedle sebe, které stojí v blízkosti jak silnice Žabovřeská, tak i samotné mostní konstrukce. Lze se tedy důvodně domnívat, že daná lokalita splňuje zákonem dané znaky souvisle zastavěného území obce. Je třeba zohlednit i přilehlé garáže při ulici Žabovřeská. V tomto konkrétním případě nemají předmětné garáže čísla evidenční, přestože by jim mělo být evidenční číslo přiděleno. Tyto garáže jsou ve vlastnictví různých osob, jsou zapsány v katastru nemovitostí a pozemky pod nimi jsou vedeny jako zastavěná plocha. Garáže naplňují definici budovy ve smyslu katastrálního zákona. Jde tedy o nadzemní stavbu, která je spojena se zemí pevným základem, prostorově soustředěna a navenek převážně uzavřena obvodovými stěnami a střešní konstrukcí.
6. Žalobkyně se na základě vlastního šetření a zaměření domnívá, že v daném případě je proto na jedné straně silnice Žabovřeská souvisle zastavěné území obce. Otázka existence či neexistence ochranného pásma silnice v dotčeném úseku je okolností podstatnou pro rozhodnutí ve věci. Proto žalobkyně navrhla ustanovení znalce z oboru dopravy.
7. Dodala, že předmětná reklamní zařízení byla povolena rozhodnutím Úřadu městské části Brno - Žabovřesky, stavebním úřadem, a to rozhodnutím o dodatečném povolení č. j. CÚ-619/96-327/Ko/Va. K povolení předmětných reklamních zařízení došlo ještě před účinností zákona o pozemních komunikacích.
8. Navrhla proto, aby soud napadenou výzvu zrušil a žalovanému zakázal rušit žalobkyni ve výkonu jejího vlastnického práva k reklamním zařízením.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ochranné silniční pásmo vzniká přímo na základě § 30 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný sám vykreslil silniční ochranné pásmo místa, kde se předmětná reklamní zařízení žalobkyně nacházejí v souladu se zákonem a příručkou Ministerstva dopravy.
10. Tvrzení žalobkyně, že daná lokalita naplňuje znaky souvisle zastavěného území obce, není podpořeno žádnými důkazy; jedná se pouze o obecné tvrzení. Z vykreslení silničního ochranného pásma, jež je součástí spisového materiálu, jednoznačně vyplývá, že v místě umístění předmětných reklamních zařízení se silniční ochranné pásmo nachází.
11. Žalovaný je nadán odbornou způsobilostí vykreslovat silniční ochranná pásma, není proto nutné ustanovovat znalce z oboru dopravy. Pokud má žalobkyně pochybnosti o existenci silničního ochranného pásma, může zadat vypracování znaleckého posudku na své náklady.
12. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání konaném dne 19. 5. 2021 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v předchozích písemných podáních.
14. Jednatel žalobkyně při ústním jednání zmínil, že jejich reklamní zařízení byla vždy umístěna až na základě vydaných povolení. Odstraňování billboardů by se nemělo týkat reklamních zařízení umístěných ve městě. Na předmětná reklamní zařízení, která jsou spíše naváděcím systémem. Zástupce žalovaného odkázal na podané vyjádření k žalobě a doplnil, že i naváděcí systém může být reklamním zařízením. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení souhlasila se stanoviskem žalobkyně.
15. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Dokazování listinami předloženými žalobkyní, které jsou součástí správního spisu, soud s neprováděl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Návrh na ustanovení znalce z oboru dopravy soud zamítl pro nadbytečnost. Je přesvědčen, že vykreslení ochranného pásma tak, jak jej provedl žalovaný, je pro posouzení věci dostatečné.

V. Posouzení věci soudem

16. Před posouzením věci samé se soud zabýval naplněním podmínek řízení. Žaloba byla podána včas (na tvrzený zásah soud nahlíží jako na zásah trvající ve smyslu závěrů Ústavního soudu vyslovených v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18) a jedná se o žalobu přípustnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177). Podmínky pro věcné projednání žaloby tak byly v daném případě splněny.
17. Dále se soud v intencích žalobních bodů zabýval zákonností výzvy k odstranění reklamních zařízení umístěných na tramvajovém mostě v místě mimoúrovňové křižovatky I/42 a II/384 Žabovřeská – Kníničská.
18. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. V projednávané věci je stěžejní otázka, zda se předmětná reklamní zařízení umístěná na mostní konstrukci nachází v silničním ochranném pásmu silnice, jak tvrdí žalovaný, nebo

v souvisle zastavěné území obce, jak míní žalobkyně. Důležité je přitom umístění jednotlivých reklamních zařízení (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 As 28/2018-71).

20. Podle § 30 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Jinými slovy, silniční ochranné pásmo se uplatňuje podél dálnic a silnic kromě souvisle zastavěného území obce. Zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, jež se nachází mimo souvisle zastavěné území obce, podléhá povolení (§ 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).
21. Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.
22. Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích souvisle zastavěným územím obce (dále jen "území") je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:
 - a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,
 - b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.
23. Ve správním spise se nachází náčrt „P 01 – Vykreslení silničního ochranného pásma“. Z něj vyplývá, že předmětná mostní konstrukce, resp. reklamní zařízení ve vlastnictví žalobkyně na ní umístěné, se zcela jednoznačně nachází v silničním ochranném pásmu. Žalovaný v náčrtu přehledně vymezil osu vozovky, hranici zastavěného území (půdorys budov zvětšený po celém obvodu o 5 m) a samotné ochranné pásmo silnice. Je přitom zřejmé, že posuzovaná reklamní zařízení se nachází v samotném středu silničního ochranného pásma.
24. Podle žalobkyně se při ulici Bráfova nachází řada budov různých vlastníků umístěných těsně vedle sebe. Žalobkyně má rovněž za to, že je nutné zohlednit přilehlé garáže při ulici Žabovřeská, které naplňují definici budov, přestože nemají přidělené číslo popisné. Tyto skutečnosti však žalovaný při vykreslení silničního ochranného pásma zohlednil. Daná argumentace tak nemůže ničeho změnit na tom, že se reklamní zařízení nacházejí uvnitř tohoto pásma.
25. Žalobkyně je přesvědčena, že daná lokalita (mostní konstrukce s reklamním zařízením) splňuje zákonem dané znaky souvisle zastavěného území obce. K tomu doložila mapové podklady z mapy.cz, z nichž vyplývá, že mostní konstrukce je od budov na ulici Bráfova vzdálena 69, resp. 76 m (viz náčrty založené ve správním spise pod č. 9). Soud však k této argumentaci uvádí, že vzdálenost mostní konstrukce od budov na ulici Bráfova nijak nedokládá, že by se reklamní zařízení na mostní konstrukci měla nacházet v souvisle

zastavěném území. Z nákresu P 01 založeného ve správním spise je zcela zřejmé, že předmětné budovy na ulici Bráfova se v souvisle zastavěném území nacházejí, zatímco tramvajový most leží v silničním ochranném pásmu, mimo souvisle zastavěné území. Žádnými důkazy, z nichž by existence souvisle zastavěného území v místě umístění reklamních zařízení vyplývala, žalobkyně nedoložila. Soud je přesvědčen, že žalovaný s uvedenými budovami, dokonce i s garážemi ve vykreslení silničního ochranného pásma počítal a zcela v souladu se zněním zákona vykreslil v dané lokalitě silniční ochranné pásmo silnice I. třídy.

26. Soud pro úplnost dodává, že z vyjádření jednatele žalobkyně při ústním jednání je patrné, že podle žalobkyně by žádná reklamní zařízení umístěná za cedulí obce neměla být odstraňována, neboť takový byl původní záměr zákonodárce. K tomu je však nutno poznamenat, že žalovaný i soud jsou povinni vycházet z textu zákona publikovaného ve Sbírce zákonů, který zastavěné území vymezil jiným způsobem (viz bod 22 shora). Původní záměry zákonodárce pro určení hranice souvisle zastavěného území obce nejsou relevantní.
27. Nedůvodné je rovněž tvrzení, že předmětné cedule nejsou reklamním zařízením, ale naváděcím systémem. Jak správně poznamenal zástupce žalovaného u ústního jednání, i naváděcí systém může být reklamním zařízením. Ani soud nemá s ohledem vzhled a obsah předmětných zařízení pochyb, že se jedná o reklamní zařízení, která mohou být v silničním ochranném pásmu provozována jen na základě povolení ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (viz fotografie reklamních zařízení obsažená např. na č. l. 4, 5, 6 správního spisu).
28. Soud tak uzavírá, že nemá pochybnosti o správnosti nákresu souvisle zastavěného území obce, jak jej provedl žalovaný. Za takové situace bylo nadbytečné a neúčelné ustanovovat znalce a zadávat mu vypracování znaleckého posudku, jak požadovala žalobkyně. Žalovaný správně uvedl, že je oprávněn vykonávat působnost silničního správního úřadu a disponuje odborností vykreslovat silniční ochranná pásma. Rovněž soud je oprávněn správnost vymezení silničního ochranného pásma žalovaným přezkoumat. To učinil a dospěl k závěru, že bylo bezpochyby prokázáno, že předmětná reklamní zařízení se nacházejí v silničním ochranném pásmu silnice I/42 „Brno – VMO“.
29. Námitka nesprávného vymezení silničního ochranného pásma tak není důvodná.
30. Uvádí-li žalobkyně, že umístění předmětných reklamních zařízení bylo v roce 1996 povoleno, soud konstatuje, že za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu. K vydání povolení ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je příslušný výhradně silniční správní úřad (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 7 As 382/2019-30 nebo rozsudek ve věci žalobkyně ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48). Jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Na posouzení věci tedy nemá žádný vliv ani doba, na kterou byla stavba pro reklamu povolena stavebním úřadem, neboť jak již bylo uvedeno výše, zřízení reklamního zařízení na základě souhlasu stavebního úřadu nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018-35).

31. Z vyjádření jednatele žalobkyně při ústním jednání vyplynulo, že žalobkyně o takové povolení silniční úřad požádala, ovšem bezúspěšně. Soudu přitom není známo, že by proti rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o povolení zvláštního užívání brojila u správního soudu. Přitom právě v takovém soudním řízení by bylo možné zvažovat např. její argument, že předmětná reklamní zařízení nejsou způsobilá nijak narušit bezpečnost silničního provozu. Pro zákonnost nyní vydané výzvy však tato otázka není relevantní
32. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyni vyzval k odstranění předmětných reklamních zařízení v souladu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Tvzení žalobkyně, že v jiných případech, kdy není znám vlastník reklamního zařízení, k odstraňování zařízení nedochází, se netýkají nyní projednávané věci. Nemohou tak mít žádný vliv na závěr o zákonnosti výzvy k odstranění reklamních zařízení.
33. Ani ostatní žalobní námitky tak nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl. Požadavku žalobkyně na odložení vykonatelnosti rozsudku soud nevyhověl, neboť v řízení o zásahové žalobě soud není oprávněn na základě vlastní úvahy odkládat vykonatelnost rozhodnutí; rozsudek je vykonatelný nabytím právní moci (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Ostatně zástupce žalovaného ani náhradu nákladů řízení nepožadoval.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. května 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu